

(א) לקמן נ"ג. (ב) [מספ' פ"ה] א"ל אלו הו"ג מא' זה ענה אומר וכו', (ד) [לקמן נ"ג:] (ה) [נסח] (ו) כלם פ"ג מ"א, (ז) דף נ"ג:] (ח) [במסות מנ"א:] (ט) ש"ך ל"ג, (י) [ב] בדורים אלו שני ע"ך במשנה,

תורה אור השלם

1 ואת הקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל וקחתי אליך את ארבות המימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על: במדבר י"ב ב

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה לתמר וכו' וזכר שמו שיהיו לישבה וכו' דאמר שמואל קצת ע"א ועי' כ"ז ע"י ע"ב טוס' ד"ה מוסף ל"ה:

גליון הש"ס

טוס' ד"ה בבאי וכו' ובמפת שאור שיהיו לישבה וכו' דאמר שמואל קצת ע"א ועי' כ"ז ע"י ע"ב טוס' ד"ה מוסף ל"ה:

מוסף שפ"י

ולא ברצועה שבין קרוייה. דמשאוי הוא לה [קטן נ"ג].

רב נסים גאון

פרק חמישי במה בהמה שאני פרה דמיה יקרי. במסכת ע"ז אפרק אין מעמידן בהמה [דף כ"ז] דברו עלה פי דאך קלא קאל ר"א אומר ושמאל היו משמרין אותה משעה שנוצרה הכס מאנא אל תירוך קאלו עלי טריק אל סואל מנא דיעיני וג' אל גואב אמר רב [נ]י דברו בזה הענין למה שמו רב אליעזר לפי מה שבא התירוך אמרו ברוך שאלה מנא דיעיני, ובאה התשובה] אמר רב הונא כוס ארום מעבירין לפניה בשעה שעולה עליה זכר, אי הכי אמאי דמיה יקרין הואיל ושמיה שרות פוסלות בה.

רבינו הגנאל

ואמר בין לנוי בין לשמר אסור, ושמאל אמר לנוי אסור לשמר מותר. ומתבין לרב קשה לפרה ארומה בשליה במטריה כשרה, קשיא לרב דאמר לשמר בשבת אסור שנמצאת מוסרה בפרה [מחזיק] [משארין] והמשאוי מוסל בפרה, אמאי קתי כשרה. ופירק אביו ורבא ורבינא דהוא בתרא, לעולם לשמר כמשאוי והכא בפרה מורדת ומשאו הכי לא היה מוסרה משאוי עליה, אבל כולו עלמא לשמר כמשאוי והכא רבינא לאוקמה כרב שמע מינה הילכתא כותיה דרב. ויצאין כרוכין, שהיו אפסריהן כרוכין על צוניהן, ואסיקנא דיעיאן כרוכין וכו' נמשכין. מולאות, פי' פרות של בית רבי היו יוצאות באפסריהן כרוכין בשבת. ויצאין ונמשכין בשבת ומזין עליהן וטובלין במקומן. פי' שיר, כעין צמידין כדמנהוגמנין שירין וקאשנין וכו' טבעות של בהמה בני קבולי טומאה נינהו והתנן בבליים

במה בהמה פרק חמישי שבת

גב.

**עין משפט
נר מצוה**

ה א ב מיי פ"כ מהל' שנת הלכה א':
ג ו מיי שם סמך לאוין סה טוש"ע אר"ח סי' ש'ה סעף ז':
ד ז מיי שם ופ"א מהל' פרה ארומה הלכה א' סמך עשין ולב טוש"ע אר"ח סי' סעף ז':
ח ה (מיימ' פ"כ מהל' שנת הל' ח') טור ושו"ע שם סעף ה':
ט ז מיי פ"ח מהל' כלים הלכה ו':
י ז שם הלכה ו':
יא ח שם הלכה ט':

מוסף תוספות

א. [דנ] ע"ג דאמר שמואל הלכה כהנניא דאמר נטירותא יתירותא לאו משר הוא לית הלכתא כותיה. פסקי הל"ש סימן א' ב. דפי"ו עליה. פסקי הל"ש סימן א' ג. דרב. טוס' הל"ש. ד. ולא קאמר' תיובתא וכו' ומרמזיכפלו ופירקן כוליהו אליבא דרב ש"מ הלכתא כותיה. טוס' הל"ש. ה. לפי שינוה צריכה שמירה. מרדכי סימן ע"ג. א. מקטניס הם ומורדים בקל. מרדכי סימן ע"ג. ד. דאמר רב יוסף חזינא להו לעגלי דרב הונא דירצאים באפסריהם כרוכים בשבת וכו' דרב הונא תלמידיה דרב הוה דאמר בפרה ואפ"ה שרי בעגלים, מיהו נראה דוקא עגלים קטנים אבל שוריים גדולים שאין דרכם למרוד הוי הם כפרה. אור זרוע ס' א. סימן פ"ג אות ט"ז. ח. דרסן שלנו כמו שיר שלהם לדרין נטירותא דמוס' בורסן. טוס' הל"ש. ט. אשכחן הלכה למעשה. טוס' הל"ש. י. א"ת. כ"ט. יא. ולמה טרוחו לשנוי כל הני שנויי. י"ב. וא"ת הל"ש. הונא הא מתניתא דתני יוצאין כרוכין לימשך היכי תרין לה, י"ג. י"ג. י"ג. לטעמיה, י"ג. לטעמיה, י"ד. דוקא שיוכל טוס' הל"ש. טו. בו. נכון. טוס' הל"ש. טז. שיוכל להכניס ידו שם ולתפוס בה אם תרצה לברוח. טוס' הל"ש. ולאפוקי שלא תהא הכריכה בענין שלא יוכל להכניס ידו בינתיים לאחור בה. יט. יט. י"ז. שישאר קצת לימשך בו. כ"ט. שיהא נוח לימשך בו. טוס' הל"ש. י"ח. מכיל דס"ל ז"ל לארש שנעשו נויי בהמה יוצאין מקבלין טומאה. מי הדין. י"ט. דאפילו לבטל קבלת טומאה מכאן ולהבא לא מתניא מחשבה. טוס' הל"ש. כ. גבי זוג של בהמה ושאו לדלת. טוס' הל"ש. כא. [חולין קטנ'] דעל ידי יתור. כ"ב. כ"ב. מלקבל טומאה. כ"ג. [וקשה] למה ליה למתני ומזין עליהם, דאי לאשמועינן דבני קבולי טומאה נינהו מטובלים במקומם נפקא, [אלא לכן]. יט. יט. כ"ד. דהא קמ"ל. יט. יט. כ"ה. מי חטאת. טוס' הל"ש. כ"ו. וכו"ב במי חטאת [במדבר י"ט א] למשמרת, דבעו למעבד להו שמיירי חיישינן להכי דסתם מהו מי חטאת והוי וכו' הוה. יט. יט. כ"ז. דפרוך עליה שיהיה מאן דבר שמיירי טוס' הל"ש. כ"ח. לית ליה למיתני דיני אשה משום. טוס' הל"ש. כ"ט. שחלק בין כלי לכלי ולא בין נינהו מידי. טוס' הל"ש.

אמר שמואל הלכה כהנניא. פ"כ הלכה כר"ב דלמר זין לנוי זין לשמר אסור מדמשני אב"י ורצו ורצינא דהווי צמראי אליציה^א היא דקשרה בעליה במוסרה^ב ועוד דקיי"ל^ג ה'הלכתא כר"ב צאסורי הלך אומר רב פור"ט דכל נטירותא יתירותא אסור כגון פרה צאפסר^ד וכל נוי בהמה אסור ללכת ומיהו עגליס^ה יוצאות צאפסר כדלמר בסמוך^ו ויואל סוס צרסן לאורחיה צהכי או צאפסר^ז לכל צנהיט צרסן וצאפסר אסור ומותר להשיט צרסן או האפסר בראש הסוס צצנת ואין צו אסור טלפול דמוין הוא לבהמה ודאס המנהיג סוס צצנת וזהר שלא יוציא ראש החזל ממתת ידו טפח ומה ענין ידו לסוס יצגיה מן הקרקע טפח להכי אמרינן לקמן בצרפין^ח ומותר לכרוך חזל האפסר צצני זואר הצמה וללכת דהא^ט עגלי רצ הונא ומולאות של צית רצי יוצאים כרוכין:

אדרבה תסתיים דשמואל הוא דאמר בו. תימה

לרצ"ג מה ראייה מיימי מדלמר שמואל מחליפין לפני רבי כו' דלכאורה משמע דהא דקאמר לעיל לא למעטוי נאקה צאפסר דכל זה מדברי שמואל: **קשרה בעליה במוסרה.** ה'הוה מלי לשנוי הא מני חנניא היא^א והא דמשמע צריש הכונס (צ"ק נה): דמוסרה שמירה פחותה היא היינו דוקא צבור: **או יוצאין ברוכין.** פי' צקונט' דמכוין לנוי וכן פירש צמתימין וקשה לרצ"ג ולהרצ פור"ט לעיל למשה דלנוי לכ"ע אסור ומירק רב פור"ט דצנא פליגי דרצ הונא סבר דנטירותא נמי איכא צכרוכין שאס רואה הצהמה לצרות יתפסנה צכריכת האפסר ולא הוי משוי ושמואל סבר כרוכין לא הוי נטירותא: **במתניתא תנא ברוכין לימשך.** י"ב רצ הונא מתר^ג

כרוכים י' לימשך^ט שיש חלל צין אפסר לזואר שהוא נוח לימשך כשירכה^ט ושמואל סבר לימשך דוקא^י שיש חזל תלוי צאפסר: **ט' בבאין מניי אדם צנוי בהמה.** פירש"י וצעודו ללדת נטמא^י וצננס פירש כן דאפילו אחר שיחדו לבהמה מקבל טומאה שאינו עולה מלקבל טומאה מכלן ואילך אלף צשינוי מעשה כדמוכח צפ"ק דסוכה (דף י"ג): גבי קולר לאכילה ונומך לסיכוך^ט ורש"י בעצמו פירש כן צריש צמה אשה [לקמן נה]: ^ב ופוסת שאור שיחדו לישיבה דלמר^כ טהור^{כב} אורי^כ

דמיירי כשיש שניו מעשה:

י' מציין עליהם במקומן. כ"ג אפסריך לאשמעינן צמקומן כ"ד דלף חיישינן שמת תפול הזזה על הצהמה ויפסלו^כ דתנן צמסכת פרה (פ"ג מ"ג) נמכוון להזות על האדם והזה על הצהמה אס יש צאוזב [לא] ישנה^כ: **י' וצוברי במקומן.** הקשה הר"ר אליעזר אמאי לא מקשה

הכא עטילה מאן דכר שמייה כדפרוך צריש צמה אשה (דף מ). אמאי דתנן ולא מטבול עד שתרפס^כ ומירק ר"ט דהכא לא פריך משום דמתני' מייירי צדין כלים שחלק צין כלי לכלי ואזיה מותר ללכת צו ואזיה אסור ואגב אורחיה אשמעינן שאר כלים ומזין עליהם וטובלין צמקומן דכן דרך התנא כי ההוא [לקמן דף טו]. דקיטע יואל צקצ שלו ואס יש צו צית קבול צמותין טמא אלף צריש צמה אשה^כ דמיירי צדיני כלים^כ ואשמעינן דין עטילה אשה פריך שפיר עטילה מאן דכר שמייה^ל: והא

מי הוי נטירותא יתירותא לגביה או לא: הלכה כהנניא. ולא איכפת לן אי הוי נטירותא יתירותא: **יואלה צאפסר.** אס תמצו צמקימת קרן אלף צקשירה בעלמא לא דילמא שלפא מרישה ממוך שראשה דק והיא מתנתקת לכלן ולכלן כשמושכין אותה ואתי לאתויי ארבע אמות צצנות הרצים: **סחז לה צוקנה.** שקשר עטר זקנה כמין נקצ ותחז האפסר לתוכו: **מנסחה.** מתנתקת וקופלת אנה ואנה לצרות כמיו: **כאיז לה.** הזקן שנתלש השער ומכאזיה: **סן הסס.** צסוף פרקיין^ו ולא פרה צצלועה צצין קרניה: לנוי. שצוצעה וקולעה לנוי צין קרניה כמין קליעה מןקן לקרן ואינו ארומה צה: **לשמר.** שרומה צה: **אסור.** דפרה מיינטרל צלל ארומה אלף מוליכה לפניו וקסבר נטירותא יתירותא משוי הוא: **ולשמר מוסר.** קסבר נטירותא יתירותא לאו משוי הוא: **ארבע צהמות.** וקס"ד

דהכי קאמר צאפסר יוצאות ולא צמטס אלמא נטירותא יתירותא משוי הוא: **ומאי חויט.** דמסמית הא דשמואל מקמיה היא סמי היא סמיה הא: **דאיסמר.** צדיא דשמואל הוא דלמי וההוא דמחליפין כדלוקימנא דלא^ה למעוטיניהו ממתס אלף למעוטי נאקה מואפסר דלא מיינטרל ציה: **קשרה בעליה.** לפרה ארומה: **צמוסרה.** אפסר: **צמוליכה מעיל לעי.** וסמס פרה פונה למקום מרצן שלה וצריך לארומה כשמוליכה לעיר אחרת ולאו נטירותא יתירותא הוא אלף אורחא היא: **שאני פרה.** ארומה: **דדמיה יקרים.** ובעי נטירותא יתירותא משנוולדה: **יואלין כרוכין.** הרצועה צצני זוארין ופע"פ שאינו ארומה לאו משוי הוא דלנוי נמי אורחיייהו הוא: **נמשכין.** שמושכה צצלועה הקצועה צצנעת השיר: **יואלין נמשכים.** דנטירותא אורחא הוא: **ואין יוצאין כרוכים.** דלנוי לאו אורחא הוא: **כרוכין לימשך.** כרוכים צריח שיכול להכניס ידו צין הכרך לזואר או נייה מעט מן החזל שאס צצנת לצרות ימהר ויחזונה: **מולאות.** פרות: **דאי ס"ד רצ דימי נמשכין לחוד קאמר.** אלף כרוכין לא ולא אתא לאשמעינן אלף דמולאות משתמרות צאפסר

ולא הוי משוי להו: **מדרב יהודה אמר שמואל נפקא.** דקס"ד דקיבולה רצי מיניה דרצי ישמעאל צצני יוקי: **טענע אדם.** שנותן צאצנע לנוי: **טמאה.** דתכטיט הוא. וממדין ילפינן דמנה צהן תכטיטין אלעדה וצמיד וגו' ואכולהו קאי תתחטאו אתם ושצרכס (צמדנר לה): **טענע צהמה.** כגון שיר: **טענע כלים.** כעין שעושין צראש ידות הכלים: **ושאר כל הטענע.** כגון העשויות ללדת: טהורות

איצטרך להו דאי מדרב יהודה נפקא הוה אמינא אמר לפניו ולא קיבלה מיניה קב"ל דרב דימי ואי דרב דימי הוה אמינא ה"מ נמשכין אבל כרוכין לא קב"ל דרב שמואל בר (רב) יהודה: ומזין עליהן וטובלין במקומן: למימרא דבני קבולי טובואה נינהו והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים וישאר כל הטבעות טהורות

הוא דרב דימי וכו': מאי יוצאין ומאי נמשכין אמר רב הונא י"א יוצאין כרוכין או נמשכין ושמואל אמר יוצאין נמשכין ואין יוצאין כרוכין במתניתא תנא יוצאין כרוכין לימשך אמר רב יוסף חזינא להו לעיגלי דבי רב הונא יוצאין באפסריהן כרוכין בשבת כי אתא רב דימי אמר ר' חנינא מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן בשבת איבעיא להו כרוכין או נמשכין ת"ש כי אתא רב שמואל בר יהודה א"ר חנינא מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן כרוכים בשבת אמרוה רבנן קמיה דרב אסי הא דרב שמואל בר יהודה לא צריכא מדרב דימי נפקא דאי ס"ד דרב דימי נמשכין קאמר מדרב יהודה אמר שמואל נפקא דאמר רב יהודה אמר שמואל מחליפין היו לפני רבי של זו בזו מהו אמר לפניו ר' ישמעאל בר' יוסי כך אמר אבא ארבע בהמות יוצאת באפסר הסוס והפרד והגמול והחמור אמר להו רב אסי

פרק י"ב טבעת אדם טמאה, טבעת בהמה וכלים וישאר כל הטבעות אשה לאשה. טוס' הל"ש. ג. ואי הוה אשמועינן בדין טבילת הכלי כי הכא לא הוה